

ՂԱԶԱԿԻ ԴԱՎԱԾԻ ԲՆԱԿՉՈՒԹՅՈՒՆ XIX դ.

/ԵՐԵՆ-ՎԻՃԱԿԱՎՐԱԿԱՆ ՀԵտազոտություն/

1. ԵԼԻՋԱՎԵՏՎՈՂԻ ԽԱՆԱՆԳԻ ՂԱԶԱԽԻ ՂԱՎԱԿՈՒ ՔՆԱՄԱՐԱՁՐԻ ՄԵջ ԵՒՆ ՄՏԽՈՒՄ ԱՐԴԻ ԻՇԽԱՆԻ /ՀԱՅԿ. ՍՍՀ/, ՂԱԶԱԽԻ /Աղըք. ԽՍՀ/ ՇՐԺԱՆՆԵՐԸ, ԽՆՉԱԿԻ ԽԱՆ ՆՈՐԵՄՔԵՐՅԱՑԻ, ԿՐԱՍՆՈՍԵԼՍԿԻ /ՀԱՅԼ. ՍՍՀ/ և ԹՈՈՒՂԻ /Աղըք. ՍՍՀ/ ՇՐԺԱՆՆԵՐԻ շատ մասերը:

2. 1801 թ. ՎՐԱՍՏԱՆԾ ՌՈՒՍԱՍՏԱՆԻՆ միացվելուց հետո կազմված ՎՐԱՋԱԼԿԱՆ ԽԱՆԱՆԳԻ մեջ մտցվեցին նաև ՂԱԶԱԽԻՆ ու ՇԱՄՇԱՂԻՆԾ որպես առանձին ղիստանցիաներ, որոնք հԵՏԱՎԱՐԱԿՈՒՄ, 1840 թ. ՎԱՐՀԱ-ՔՆԱՄԱՐԱՁՐԱԾ ՎԵՐԱԲՐԱԺԱՆՄԱՆ հԵՏԱՎԱՐՈՎ, ԾՆՂՋՐԿՎԵՑԻՆ ՎԻՐԱ-ԻՄԵՐԵՔ յան ԽԱՆԱՆԳԻ ԵԼԻՋԱՎԵՏՎՈՂԻ զավառի մեջ: 1868 թ. ԹԻՖԼԻՍԻ և ԹԱՐԵԼԻ ԽԱՆԱՆԳ-ՆԵՐԻ ՇՆԱՄԱՐԱՁՐԵՆԵՐԻ մասերից ստեղծվեց ԵԼԻՋԱՎԵՏՎՈՂԻ ԽԱՆԱՆԳԸ, որի կազմի մեջ մտած ՂԱԶԱԽԻ և ՇԱՄՇԱՂԻՆԻ ղիստանցիաները միավորվեցին մեկ՝ ՂԱԶԱԽԻ զավառ ընդհանուր անվամբ, որը գոյառնեց մինչև 1917թ.:

3. ՂԱԶԱԽԻ զավառի ընակչությունը էթնիկ կազմով քազմազան չէր՝ հիմնական ընակիչներն էին հայերը, մահմեղականները /աղբյուրները հՆԱՐԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆ չեն ընծեռում որակելու նրանց էթնիկ պատկանելիությունը/ և ռուսները /XIX դ. կեսերից/: Հայերը հիմնականում զբաղեցրել են զավառի նախալեռնային և լեռնային, իսկ մահմեղականները՝ հարթավայրային մասերը:

Գավառի ՇՆԱՄԱՐԱՁՐՈՒՄ 1804 թ. եղել է 31875 մարդ /Ա. ԵՐԻՋԵՎԱՆ/, ըստ որում հայերը կազմել են ամբողջ ընակչության $20^{\circ}/օ-ը$, մահմեղականները՝ $80^{\circ}/օ-ը$: 1817 թ. զավառի ՇՆԱՄԱՐԱՁՐԸ 116 գյուղից հայկական են եղել 34-ը, մահմեղական՝ 82-ը /ըստ Հայաստանի պետական պատմական արխիվի նյութերի/ 36520 ընակչով, որից հայեր՝ 7473 մարդ, մահմեղականներ՝ 29047 մարդ: Ըստ այդմ, հայերը կազմել են բնակչության $20,5^{\circ}/օ-ը$: 1830 թ. 85 մահմեղական գյուղում եղել է 37320 ընակիչ, 37 հայկական գյուղում՝ 9990 ընակիչ, ընդամենը՝ 46314 մարդ, հայերը կազմել են ընակչության $22^{\circ}/օ-ը$, մահմեղականները՝ $78^{\circ}/օ-ը$ /ըստ նույն արխիվի և այլ նյութերի/: 1838 թ. եղել է ընդամենը 48412 մարդ, որի $27^{\circ}/օ-ը$ հայեր, $73^{\circ}/օ-ը$ մահմեղականներ: 1843թ. 85 մահմե-

4. ԹԵՂԻԽԱՆԵՐՈՒՄ ՆԵՐԿԱՎԱՐԱԳՎՈՂ ԳՈՒԵԳԱՆԻՉՆԵՐԸ ՀԱՅՎԱՐԿՎԱԾ են մեր կողմից՝ տարբեր աղբյուրների /արխիվներ, աղյուսակներ, աշխատություններ և այլն/ ուղղակի և անուղղակի տեղնկությունների հիման վրա:

դական և 39 հայկական գյուղում ընակինելիս է եղել 53944 մարդ, որից հայ՝ 15898 հոգի, մատեղական՝ 38046 հոգի /հայեր՝ $29^{\circ}/\text{o}$ -ը, մահմ. $71^{\circ}/\text{o}$ /: 1854 թ. զավառում ընակվելիս է եղել ընդամենք՝ 68553 մարդ, որից հայ՝ 17060, մահմեղական՝ 48318 մարդ, ոռւսներ՝ 3211 մարդ /հայեր՝ $25^{\circ}/\text{o}$, մահմ. $70^{\circ}/\text{o}$, ոռւսներ՝ $5^{\circ}/\text{o}$ /:

4. Գալաքի կազմավորումից հետո ընակչության վիճակը պուլաց դյուրին դարձավ, ուստի տեղաբաշխության ամենի ստույգ են, բայց ոչ լիովին հստակ: Այսպես, XIX դ. 70-ական թվականներին Ղաղախի զավառի ընակչության էթնիկ կազմը հետևյալ պատյերն է ունեցել, հայեր՝ $24^{\circ}/\text{o}$, մահմեղականներ՝ $72^{\circ}/\text{o}$, ոռւսներ՝ $4^{\circ}/\text{o}$: Ըստ 1886 թ. կազմիած ընտանիքների ցուցակագրման /որոնց, համեմատած Խաղկին տեղայնացված հաշվառումների հետ, ավելի ստույգ ու մանրամասն են/, Ղաղախի զավառի չորս ոստիլեանական շրջանում եղել է 84388 մարդ, որից հայ՝ 32405 հոգի, մահմեղական՝ 50779 հոգի, ոռւս՝ 1704 հոգի/ ոռւսական երկու զյուղի ընակիններ մինչ այդ ամրողացնին տեղաբուժել էին Կարսի մարզ, որի հետևանքով Խաղկող տասնամյամի համեմատությամբ ոռւս ընակչության թիվը ամենի քան երես անզամ պայմանել է/:

5. XIX դարի մուրզերին /1897 թ./ տեղի ունեցավ համեմատառանյան մարդահամբար, որն իր տեսակի մեջ այդ դարաշրջանում մշակն էր: Մարդահամբարի տվյալներով, Ղաղախի զավառի ընակչության էթնիկ կազմը հետևյալ պատյերն է ունեցել՝ անբողջ դավառում եղել է 103780 մարդ, որից հայ՝ 42753 մարդ /աճը՝ $31^{\circ}/\text{o}$ /, աղքածանական Ռաբարներ՝ 63500 մարդ, ոռւսներ՝ 1670 մարդ, բրդեր՝ 137 մարդ, Մրացիներ՝ 363 մարդ, հույներ՝ 159 մարդ, այլը /լեռ, գերմանացի, հրեա, լեզգի և այլն/՝ 198 մարդ:

6. Ոռւսաստանին միացվելուց հետո զավառի ընակչությունը XIX դ. ընթացքում ընալան և մեխանիկական ամի շնորհիլ դարիսկզբի 30 հազար ընակչից դարելիքը հասել է 115 հազարի, այսինքն՝ ամել է ամենի քան երես անզամ: Հայ ընակչության նկատմամբ կունենանք 6500-ից հասած 46 հազ., ամ պահի քան յոթ անգամ, որը կարելի է բացառիկ հիմնայանում մելքանիկական առողք: Խոչ մահմեղականները նույն ժամանակահատվածում աճել են մոտ երեք անզամ, 24 հազ. հասնելով 65 հազ.:

Այսպիսով, Ղաղախի զավառի օրինակով խոկ ակներկ է դառնում, որ նույնառանի կազմի մեջ մտնելը իմաստ նեխստախոր եղավ այդտեղ ընակվող ժողովությունները, համեմպօքանի հայերը ըստայական /թի ընտական, թի մեխանիկական/ ամի համեր, որը արերար նշանակություն ունեցավ նշանց երևուշականություն գործացման համբ: